

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 68/10
14.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Анђелке Станковић, Веска Крстајића, Љубице Кнежевић-Томашев и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.П, због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 602/09 од 18.11.2009. године, подигнутом против правноснажних пресуда Општинског суда у Врању К. 1060/08 од 16.1.2009.године и Окружног суда у Врању Кж. 373/09 од 5.5.2009.године, у седници већа одржаној 14.4.2010.године, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије, окривљеног Б.П. и његовог браниоца, адвоката С.С, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 602/09 од 18.11.2009.године, подигнут против правноснажних пресуда Општинског суда у Врању К. 1060/08 од 16.1.2009.године и Окружног суда у Врању Кж. 373/09 од 5.5.2009.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Врању К. 1060/08 од 16.1.2009.године окривљени Б.П. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци, у коју је урачунато време проведено у притвору од 15.10.2008. до 14.1.2009.године, те му је изречена новчана казна у износу од 30.000 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року новчана казна ће бити замењена тако што ће за сваких започетих 1.000 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора.

Пресудом Окружног суда у Врању Кж. 373/09 од 5.5.2009.године одбијене су као неосноване жалбе Општинског јавног тужиоца у Врању и окривљеног Б.П, а пресуда Општинског суда у Врању К. 1060/08 од 16.1.2009.године је потврђена.

Републички јавни тужилац Србије подигао је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, са образложењем да је Општински суд у Врању учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. у вези члана 367. став 1. ЗКП-а, и повреду кривичног закона из члана 369. став 3. у вези члана 367. став 2. ЗКП-а, тако што је применио закон који се не може применити јер је на радње које је извршио окривљени Б.П. применио члан 203. став 1. КЗ, а требало је да примени члан 204. став 1. тачка 3. КЗ. По налажењу јавног тужиоца, првостепени суд је погрешно протумачио радње окривљеног Б.П. сматрајући да је у конкретном случају изостао „нарочито дрзак начин“ противправног одузимања и присвајања туђе ствари, при чему дати разлози о тој одлучној чињеници нису јасни. Окружни суд у Врању потврдио је првостепену пресуду па је, по наводима из захтева, и он, доношењем другостепене пресуде, учинио исте повреде, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 380. став 1. тачка 1. у вези члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, јер је по службеној дужности морао водити рачуна о томе да дати разлози о одлучним чињеницама буду јасни, што је очигледно изостало. Предлог Републичког јавног тужиоца је да Врховни суд Србије усвоји захтев и констатује да су Општински и Окружни суд у Врању повредили закон у корист окривљеног Б.П.

Врховни касациони суд је, одлучујући на основу члана 90. став 1. Закона о уређењу судова

(„Службени гласник РС“, број 116 од 22.12.2008. године), одржао седницу већа, у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца Србије, окривљеног Б.П. и адвоката С.С. на којој је размотрио списе предмета са захтевом, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Према налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије указује на постојање битне повреде одредбе кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, јер првостепена пресуда није донета уз наведену повреду кривичног поступка. Наиме, првостепени суд је о свим одлучним чињеницама, као и о постојању дрског, али не и нарочито дрског понашања на страни окривљеног дао јасне, довољне и међусобно сагласне разлоге, а у оцену датих разлога о осталим одлучним чињеницама овај суд се није упуштао с обзиром да је у смислу члана 423. став 1. ЗКП-а, при решавању о захтеву ограничен само на испитивање повреде закона на које се јавни тужилац позива у свом захтеву.

Осим тога у образложењу пресуде наведено је које чињенице и из којих разлога првостепени суд узима као доказане, наводећи садржину доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Такође првостепени суд није повредио Кривични закон члан 369. тачка 3. у вези члана 367. тачка 2. ЗКП-а, као што се то наводи у захтеву јавног тужиоца, имајући у виду да из описа радње извршења описане у изреци првостепене пресуде произлазе законска обележја кривичног дела за које је осуђени оглашен кривим, а то је кривично дело крађе из члана 203. став 1. КЗ, јер суд утврђује извршен степен дрскости у поступању осуђеног али не и „нарочито дрзак начин“ извршења крађе, а за овакав став даје у свему прихватљиве разлоге.

Самим тим, ни у жалбеном поступку пред Окружним судом у Врању није учињена иста битна повреда одредаба кривичног поступка, нити иста повреда кривичног закона, па се супротни наводи у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије, оцењују као неосновани, посебно они који се тичу обавезе другостепеног суда у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 424. ЗКП-а.

Записничар,

Председник већа

Олгица Козлов,с.р.

судија,

Невенка Важић,с.р.